

Heisek 1

ČASOPIS ODDÍLU *Upřed* ROČNÍK XXXIII září 2017

Pejsek štěká...

Haf! Haf! Haf!

Z dalekých krajín jsme po prázdninách zpátky. Jsme zase o rok moudřejší a hlavně víme, jak se chovat u dvora. Necht' nám ty dvorné způsoby vydrží co nejdéle, sirové a lady! Kdyby vám náhodou mizely z paměti, prohlédněte si fotky a prolezte táborový web.

Haf! Haf! Haf!

Čtrnáctá pokladna po prázdninách zeje prázdnou, prosíme proto do konce září o tradiční příspěvky — 300 korun za pololetí nebo 600 za celý rok.

Haf! Haf! Haf!

Kdo si udělá čas na středěni družinovy, je borec.

Haf! Haf! Haf!

Nová doba, nový možnosti, nový vozíky a nové výpravy! Na konci září vyrazí malí i velcí na Vraní skálu a začátkem října pak starší čeká hrad Hauenshtejn. Všechny termíny ze stránky vpravo si zapište za uši a hlavně do diářů!

Haf! Haf! Haf!

Vzpomeňme v dobrém na siry a lady, kteří v září slaví významné životní jubileum: Skřířta, Samara, Jóna, Tea, Edík a Kryštof V. Nezapomínáme ani na prázdniny, kdy slavili Esterka, Jóna, Toten, Tlampač, Eliška, Štěpán V., Kryštof Š., Anežka s Bárou, Bony a Jenda. K narozeninám vše nejlepší!

Co budeme dělat my větší?

- 5. 9. První schůzka na Vyšehradě (16.00–19.00)
- 15. 9. Oddílovka (16.30–19.00)
- 19. 9. Oddílovka (16.30–19.00)
- 22.–24. 9. Výprava na Vraní skálu
- 26. 9. Oddílovka (16.30–19.00)

A dále?

- 6.–8. 10. Výprava na hrad
- 13. 10. Čaj (16.00–19.00)
- 14. 10. Padesátka nebo výprava s mladšími
- 26.–29. 10. Podzimní výprava

To je vše za říjen a za září,
tak snad vám oči zazáří.

A další výpravy? Kdo to ví?

Seznam všech vyjde v příštím Pejskovi.

Štěně štěká...

Ňaf! Ňaf! Ňaf!

Tak se opět shledáváme po dlouhých prázdninách. Na táboře jsme se utkali s Černým rytířem a po litém boji jsme ho porazili. Už se těším na dobrodružství, která nás potkají v letošním roce!

Ňaf! Ňaf! Ňaf!

Při oslavě porážení Černého rytíře jedla Kája oříšky. Kája: „Tenhle je vlašský, tenhle lískový a tenhle moc dobrý!“

Ňaf! Ňaf! Ňaf!

Už v tomto čísle najdete seznam výprav do konce roku, ještě přibude pár akcí, kompletní seznam vyjde v dalším čísle. Už teď si ale výpravy můžete zapísat do svých kalendářů, ať se potkáme na výpravách v co nejhojnějším počtu“

Ňaf! Ňaf! Ňaf!

Pejsek štěká všechno nejlepší k narozeninám Káje a Tomíkovi!

Co budeme dělat my menší?

- 7. 9. První schůzka (17.00–18.30)
- 14. 9. Schůzka (17.00–18.30)
- 21. 9. Schůzka (17.00–18.30)
- 24. 9. Výprava na Vraní skálu
- 28. 9. Schůzka (17.00–18.30)

A dál...

- 13. 10. Čaj (16.00–19.00)
- 14. 10. Společná výprava se staršími
- 24. 11. Čaj (16.00–19.00)
- 25. 11. Výprava s rodiči
- 15.–17. 12. Vánoční výprava
- 13. 1. Výprava do ZOO
- 24.–25. 2. Výroční výprava
- 16.–18. 3. Víkendová výprava
- 1.–2. 4. Velikonoční výprava
- 11.–13. 5. Oddílové hry o štítek táborníka
- 9. 6. Poklad

Štěně

Tábor malý Vpřed

Cesta do hlavního města království se nám poněkud zkomplikovala. Povož, kterým jsme jeli, získal dvacetiminutové zpoždění, takže nám navazující povozy ujeli. Nezoufali jsme však, našli jsme si nové spoje a do města dorazili – pozdě, ale přece. Ve svých obydlích jsme si vybalili a poté jsme byli pozváni k audienci u krále. Král nám řekl, že chce mít v království šlechtické rody a pořádnou armádu. Měšťanské rodiny se jaly sestavovat své rodokmeny, aby mohly být povýšeny do stavu šlechtického. My jsme se rozhodli dokázat, že můžeme být povýšeni do stavu rytířského a stát se královou gardou. Když si nás král znovu zavolal k sobě, byly rodokmeny sestavené a náš výcvik byl dokončen. Král tedy udělal z měšťanů šlechtice a z nás rytíře. Brzy poté král odjel válčit a pověřil nás ochranou království. Hned dalšího dne nás napadl obávaný Černý rytíř se svou armádou. Spojili jsme se se šlechtici, ale přesto jsme byli rytířem zatlačeni za hradby hlavního města.

Přemýšleli jsme, co s tím a dospěli jsme k závěru, že musíme najít skrýš Černého rytíře a zabít jeho osobně. Pak jistě odtáhne i jeho armáda. Nikdo ale nevěděl,

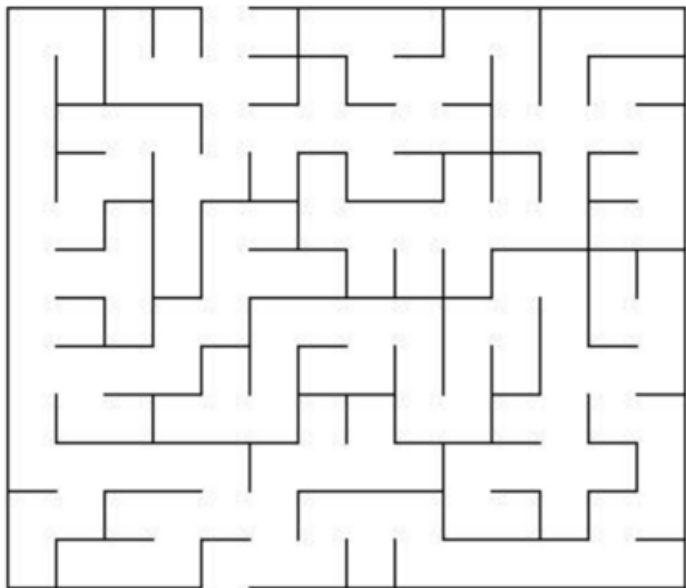
kde přesně se Černý rytíř nachází. Každý měl u sebe jen střípek informace, a ten se navíc nedal získat jen tak. Pokračovali jsme tedy ve výcviku – stříleli jsme z luku, kuše a praku, a trénovali jsme svou mrštnost a sílu. Během toho jsme splnili spoustu záludných úkolů od lidí ve městě a získali jsme všechny střípky informací o skrýši Černého rytíře. Když jsme střípky poskládali dohromady, zjistili jsme, že skrýš se nachází kousek od města a vyrazili jsme rychle tam. Bohužel jsme na místě našli jen špeha Černého rytíře. Ten měl ale u sebe kus mapy s polohou další skrýše. V ní jsme se střetli s větším množstvím špehů a zjistili polohu jiné skrýše. Ani v této skrýši nebyl Černý rytíř, byli tam jen další špehové a informace o snad už poslední skrýši. S bojovým zpěvem jsme zaútočili na poslední skrýš a porazili jsme samotného Černého rytíře, který se v ní ukrýval. Do města jsme se vrátili vítězně a s bohatou kořistí. Večer nás čekala veliká slavnost. Jediné, co nás ještě trápilo, byla králova nepřítomnost. Další den jsme si tedy sbalili a odjeli pomoci králi.

Bloudíme

Cestou na puťáku musíme projít lesem, ale nevíme, po kterých cestách se vydat. Najdeš mezi stromy správnou cestu ven?

Když se z bludiště vymotáš a odpověď ukážeš na schůzce Majdě nebo Týně, dostaneš nějaký ten bod do bodování. A pokud máš zájem o další bodík, řekni nám, kolik je beden v klubovně.

Kontakty:
Májka 725 807 853
Sára 728 739 631

Pejsek

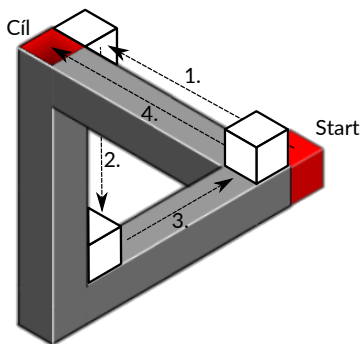

Ztracená krychlička

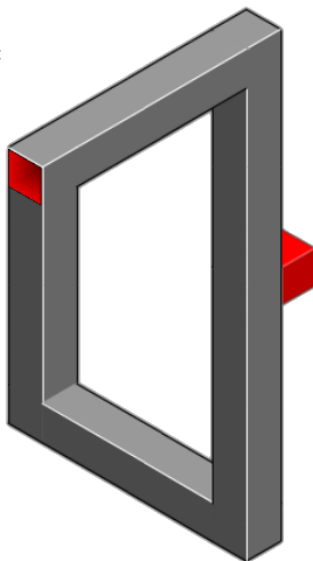
Pro starší od 6. třídy včetně

Krychlička se vydala z červeného políčka na výlet a ztratila se. Pomoz jí najít cestu zpět. Krychlička se může kutálet stále po stejné stěně a nemůže se překulit přes hranu. I tak se však dokáže vrátit. Řešení ukaž Pomerančovi a dostaneš pár bodů.

Příklad:

Zadání:

Retro kronika

Čeká nás výprava na Vraní. Připomeneme si, jaká byla před osmnácti lety, v roce 1999.

Vraní, 17.–19. 9. 1999

Výprava začala již tradičně na Smíchovském nádraží, kde jsme se sešli v počtu 14. Nastoupili jsme do vlaku a uháněli jsme do Zbirohu. Ve vláčku s námi jela malá část Skarabíků, kteří málem vystoupili už ve Stašově místo v Praskolesích. My vystoupili správně.

Cestou se nám zjevilo kukuřičné pole, kde byl úžasný pohled na světlelem zářící vesnici, horu a měsíc. Ten svítil docela jasně, ale ne natolik, aby byly dobře vidět jednotlivé kukuřičné klasy. Tak Bobr ochotně zaskočil se svou baterkou. Poté se někteří najedli kukuřice a my pokračovali v cestě.

V lese jsme postavili plachtíčky. Ve dvě ráno byla bouře. Někteří se vyspali v suchu. Ráno jsme se nasnídali a vyrazili k Bzové. Když jsme spatřili vesnici, rozložili jsme věci na prosluněné asfaltce a „SUŠILO SE“. Někteří si šli něco koupit do vesnice, jiní zase zatažili po bramborách či ořeších a hruškách. Přibližně za hodinu jsme to zabalili a pokračovali k Žebráku. ALE ROZDĚLENĚ. Rychlejší šli po silnici, pomalejší zkratkou. Na Žebráku se dal oběd a prohlídka zříceniny. Nádherný výhled. Poté nastala chůze nahoru na TOČNÍK. Pokračovalo se novou, zčásti neznámou ces-

tou na louku pod Vraní skálu. Postavili jsme plachtičky a hurá na VAJÍČKA.

Ráno jsme si zabalili, zahráli si lacross a vyrazili na VRANÍ SKÁLU. Byla nádherná-jako vždy. Naobědvali jsme se a odešli na vlak do Zdic.

Nej „myšlenka“ výpravy: Když láska prochází žaludkem, tak kde končí?

Konec
Zapsal Ivan, redakčně zkráceno

Tajný rozhovor

Tajný rozhovor. Poznejte s kým byl. Řekněte to Máje (ale tajně, ať to nikdo neslyší). Když to uhodnete, získáte bod do bodování. Pozor! Na každý Tajný rozhovor máte jen jeden pokus. Člověk, se kterým je rozhovor udělán, dělá samozřejmě jakoby nic. Tak s kým je ten první?

Jaké je tvé nejoblíbenější táborové jídlo?

Vánočka s kakaem.

Kdybychom jeli na výpravu, a ty bys mohl vymyslet program, co bys vymyslel?

To fakt nevím. Jako kdybychom měli dělat nákou hru? Tak třeba... Nooo, hmmm. Asi schovku.

Celý víkend schovku?

To ne. Ještě nějaký jiný hry, teďka nevím.

Vadí ti ponožky v sandálech?

Je mi to jedno.

Prozrad' na sebe nějakou divnou věc, kterou děláš.

To ne, to fakt nevím. Jsem docela normální.

Řekni nám svůj oblíbený vtip.

To nevím. Vtip. Nemůžu si na žádnéj vzpomenout.

Jaké je tvé nejméně oblíbené táborové jídlo?

Ježišmarja. Jo počkej, to vim. Koprovka.

Jak sehnat pitnou vodu

Toto je první díl příručky, kterou snad nikdy nebudeš potřebovat. Věnuje se různým trikům a metodám, které ti mohou usnadnit přežití v nouzových situacích v divoké přírodě. Najdeš tu hlavně informace převzaté z americké vojenské a estonské partyzánské příručky. Pamatuj, že toto je příručka pro nouzové případy a na běžné výpravě do přírody není potřeba nic takového absolvovat.

Vodní zdroje

U nás je poměrně jednoduché sehnat vodu. Krajina je protkaná potoky, u kterých lze vystopovat přítoky, které jsou dostatečně drobné a tečou dostatečně rychle, aby obsahovaly pitnou vodu. Je dobré pamatovat, že v pitné vodě by nemělo nic plavat a měla by být průzračná a na první pohled čistá. Zakalená nebo divně barevná voda nebývá pitná. Pitná voda také nemá nepříjemnou pachut' (snad s výjimkou minerálních

pramenů). Pokud máš tu možnost, pročisti i vodu, která působí pitně.

Pokud potřebuješ sehnat vodu v zimě, nejčastěji narazíš na vodu v podobě sněhu nebo ledu. Vodu tedy můžeš získat rozpouštěním. Pamatuj, že jíst nerozpuštěný sníh je nesmysl. Jezením sněhu nebo ledu si zbytečně snížíš tělesnou teplotu, což může vést k ještě větší dehydrataci. Navíc sníh ani led většinou nebyvají čisté, víš přeci, jak hnusně vypadá voda z rozpuštěného sněhu. Proto je potřeba takto získanou vodu ještě pročistit.

Pokud se nacházíš poblíž moře nebo velkého jezera, můžeš získat vodu vykopáním dostatečně hluboké jámy poblíž vodního zdroje. Voda se začne do jámy vsakovat. Opět však není čistá a je potřeba ji pročistit. (Pokud chceš získat nějaký ten bod do bodování, zkus vymyslet, jak z takové jámy získat pitnou vodu pomocí kamenů, kusu látky a ohně.)

Pokud máš tu smůlu a skutečně nemůžeš použít žádnou z uvedených metod, nezbyvá, než prohledávat skalní prolákliny a hledat místo, kde se mohla udržet vlhkost nebo dešťová voda, kterou je možno zachytit a vyčistit. Případně můžeš večer rozvěsit kusy látky a doufat v ranní rosu. Brzy ráno lze také nasbírat rosu mácháním kusem látky ve vlhké trávě. Rosa bývá pitná.

V místech, kde se hodně liší teplota v noci a ve dne, lze zachytávat vodu, která kondenzuje na kovových předmětech. Taková voda už je rovnou čistá, pokud je tedy čistý i orosený předmět.

Pokud máš tu možnost, je vždy nejlepší dojít do nejbližší vesnice, kde ti určitě někdo vodu poskytne, případně lze vodu nabrat také přímo v nějakém pramínku. Voda ve vesnicích a voda z tekoucích pramínků bývá až na výjimky bez problémů pitná.

Ted' už víš, jak v přírodě získat vodu. V příštím díle se dozvíš, jak nasbíranou vodu pročistit, aby se dala pít. Naučíme se filtrovat vodu od fyzických nečistot a pokud se to do Pejska vejde, ukážeme si i šikovný trik, jak pomocí igelitu, nádoby a brčka vytvořit nástroj, díky kterému lze pít vodu z hlíny.

Neznámé šifry a jak na ně

Znáte ten pocit? Čas běží, poklad v plném proudu... A šifra stále odolává útokům vašich mozkových závitů! Co s tím? V tomto seriálu se podíváme na různé typy šifer a povíme si, jak se dá postupovat v jejich luštění. Častým důvodem neúspěchu je nízká důvěra v prolomení šifry a neochota se pořádně zamyslet. Začneme tedy zlehka. Dnešní neznámá šifra je všem starším (od 6. třídy výš) dobře známa, jen je potřeba

si to uvědomit a chvíli zkoušet. Od příštího dílu už se starší kategorie neznámé šifry bude počítat do stupňů.

Správné odpovědi hlase Elišce nebo Pomovi.

Starší (od 6. třídy výš)

ŽJŘTMOTSIBDUNSIČEIUOTÍSLNMSUTOCOONÍS-
NOÍPI

Mladší (do 5. třídy včetně)

Otázky ze života klubovny

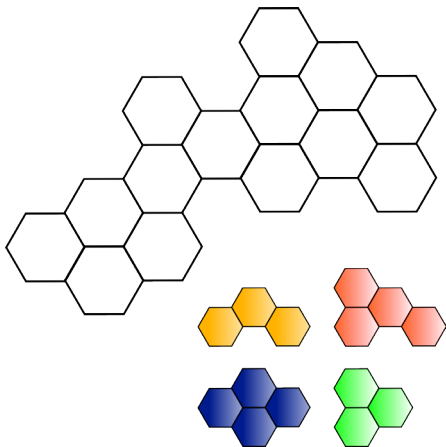
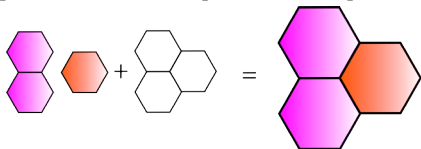
Máš všímavé oko? Tak to budou tyto zvědavé otázky něco pro tebe. Každý měsíc na tebe bude v Pejskovi čekat dotaz týkající se něčeho u nás v klubovně - kolik máme koulí na lustru (to je trochu chyták), jakou barvu má deka druhé lenošky zleva či na kolikátém prkně odspodu visí nástěnka nad topením. Něco takového. Za správnou odpověď můžete získat bod do bodování.

Úvodní otázkou jest: Kolik schodů vede k nám do klubovny?

Odpovídejte Samaře.

Šestiúhelníky do 5. třídy

Před sebou vidíš pole z šestiúhelníků, pod nímž jsou umístěny jeho části. Tvým úkolem je, části do pole rozmístit tak, aby ti žádná část nezbyla a aby bylo celé pole zaplněno. Příklad správného zaplnění vypadá takto:

Kdo ukáže správně vybarvené pole Štěpánovi, dostane nějaký ten bod do bodování.

O hradě Hauenštejně

O víkendu šestého až osmého října se vydáme na hrad Hauenštejn v severních Čechách poblíž Stráže nad Ohří. Hradu pomůžeme se dřevem a s pracemi v botanické zahradě a na oplátku budeme moci nocovat v hradních prostorách, mezi všemi strašidly a brněními. Co nám o hradu praví historie?

Hauenštejn neboli Horní hrad byl založen ve 13. století jako součást hraničního opevnění. Byl v majetku Jana Lucemburského, Karla IV., rodu Šliků i Habsburků. Pro cennou kapli, která se na hradě nacházela, se o něj často zajímaly i různé kláštery. Okolo roku 1600 byl přestavěn do renesanční podoby. Posledními vlastníky byl francouzský rod Buquoyů – za druhé světové války byli vyvlastněni a na hradě si zřídila středisko Hitlerjugend. Po roce 1948 byl znárodněn a využíván střídavě jako rekreační středisko jáchymovských dolů nebo dětský domov, od roku 1958 nebyl využíván vůbec a chátral. Okresní národní výbor jej chtěl několikrát zrekonstruovat, ale nikdy neměl ani dost podpory, ani dost peněz, kterýžto stav se nezměnil ani po revoluci, když hrad přešel do rukou přilehlé obce Krásný Les. Teprve roku 2000 odkoupil Hauenštejn od zastupitelstva současný majitel, pan Pavel Palacký, který hrad od té doby svépomocí dává zase dohromady. Pomáhají mu v tom zájezdy nadšenců – a pomocníky se v říjnu staneme i my. Pak kastelán už se na nás tuze těší.

Tábor

1.–23. července 2017

Stejně jako loni jsme na tábor vyrazili všichni najednou (až na nejmenší) už 1. července. Přestože hned první den přšelo, šla nám práce hezky od ruky a 4. července dorazil Malý Vpřed (po párhodinovém zpoždění) do již postaveného tábora. V podvečer se v táboře najednou začali objevovat lidé ve středověkých šatech a velmi se divili, že ještě nejsme připraveni na audienci u krále. Když jsme byli všichni řádně oblečeni a shromážděni u trůnu, přišel i sám pan král.

Ten nám sdělil, že by u nás v Podskalí, jak se naše království jmenovalo, rád zavedl něco, co viděl v okolních zemích – šlechtu. Byl ochotný na ni povýšit ty podskalské rodiny, které se ukázaly býti toho dostatečně hodny a měly správný rodokmen. Zároveň by potřeboval královskou gardu, která bude království v době jeho nepřítomnosti chránit, na což byli vhodnými adepty naši nejmenší. Vydali jsme se tedy do ulic našeho hlavního města, Smrkové, zjistit od obyvatel královského dvora – od královského pokladníka přes velvyslance, rádce, obchodníka a dvorní dámy až po různé osoby v armádě – vše, co jsme potřebovali. Zadařilo se větším i menším a král před svým odjezdem do dalekých krajín jmenoval jak čtyři rody (rod Buku, Javoru, Lípy a Dubu), tak královskou gardu. Večer rody ještě získaly nějaké to prvotní bohatství a vypravily se na svá panství pro rodový erb.

Hned ráno po návratu z panství nás ale překvapil útok Černého rytíře, pro který se armáda i rody musely spojit. Přese všechnu snahu jsme ale byli téměř poraženi a taktak jsme udrželi rytíře za branami hlavního města. Hlavním cílem královské gardy se tedy stalo Černého rytíře porazit. Rody mezitím začaly rozšiřovat svá panství a zvyšovat svůj vliv, který získávaly především plněním úkolů pro členy královského dvora, které se objevovaly na vývěsce. Každý potřeboval občas s něčím pomoci, něco vyrobit, v něčem podpořit... a ne vždy šlo o legální záležitosti. Komunikace probíhala místní poštou.

Během následujících dní se toho v království dělo mnoho. Nejprve byl unesen pan velvyslanec ze Sedmihoří a my se dozvěděli, že tam propukla občanská válka. Následně se nedaleko hranic se Záhořím objevila ložiska uhlí, rudy i drahých kamenů, a my museli přesvědčovat místní zarputilé vesničany, aby nám vesnice prodali a my mohli započít těžbu. Královská garda se taktéž činila, byla úspěšná a Černého rytíře porazila, což jsme náležitě oslavili. Další den se vydala tuto novinku sdělit i našemu králi, který stále bojoval daleko v zahraničí. Za králem jsme nakonec vyrazili i my ostatní, protože nám začalo připadat divné, že se vůbec neozývá. Pod vedením velvyslanců jsme se vydali na dalekou cestu, ale krále se nám nalézt nepodařilo. Doufali jsme tedy, že garda byla úspěšnější.

Hned po návratu do Podskalí nás ale čekala strašná

zpráva – král je mrtev a v boji padla i značná část gardy. Nastalo tedy smutné bezvládí a všichni přemýšleli, jak to bude s královstvím dál, jelikož král žádné děti neměl. Během našeho truchlení ale dorazil mezinárodní poštou dopis, ze které ho vyplynulo, že král přeci jen vzdáleného dědice má – ale pro nás naprosto nepřipustného. Všichni se svorně pustili do všemožných smělych plánů, jak se ho zbavit, ale marně. Nic nefungovalo. Poslední možností se ukázalo zničit důkazy o jeho nároku na trůn. Vydali jsme se je tedy získat a následně jsme je spálili. Králem byl nakonec jmenován královský rádce, který zemi vedl již v době bezvládí. Následující den nastaly v království určité změny, které vycházely z našich voleb a rozhodnutí během posledních týdnů – zavládl nám kapitalismus a tajemná sekta se stala oficiálním náboženstvím. Jinak jsme ale celý den strávili odpočinkem a večer v krčmě oslavili nového krále i naše úspěchy.

Cestopis z Bulharska

Po loňském putování po rakouských Taurách jsme se letos vypravili ještě dál – do Bulharska na pohoří Rila a Pirin. Účastníky loňské expedice (Pom, Eliška, Jenda, Vosa, Sára a Samara) doplnily ještě Májka s Týnou, naplánovala se trasa, domluvily stany, jídlo, způsob dopravy (nakonec zvítězil autobus, byl nejlevnější a rychlejší než vlak) a vůbec všechno, co bylo potřeba, a 16. srpna bylo na čase vyrazit. Zvládli jsme nakonec

pouze Rilú, ale to vřbec nevadilo, zážitků byla spousta a všichni jsme ve zdraví přeřili.

Na úvod tu pro vás mám výběr z přepisu cestovního deníku z prvních dvou dní, během kterých jsme se dopravovali na místo určení. Jeho celé (velmi obsáhle) znění naleznete na webu, kdybych sem totiž zápis vložila celý, potřebovali bychom druhého Pejska jen na něj.

Středa 16. 8.

12.16 – V devět jsme v plném počtu nastoupili do autobusu. Eliščin batoh prý váží 30 kilo. Autobus je z většiny naplněn pravděpodobně Bulhary. Cesta je dlouhá, za tři hodiny jsme kvůli stavu D1 popojeli od Prahy asi 30 km. Snažíme si ji ukrátit povídáním, čtením a hraním Černého Petra. Navíc nám to všem velmi zneprřijemňuje velmi expanzivní a hlasitý Bulhar.

13.23 – Skuhráme, že přišťe snad pojedeme do Jizerek, a dozvídáme se, že na D1 prý hořely melouny. Ve 13.38 jsme od Brna 37 km. Eliška říká, že za tu dobu bychom už byli v Krnově.

13.57 – BRNO!!! Super. Po pěti hodinách cesty jsme dorazili do Brna.

15.28 – Jsme na Slovensku!!!

16.14 – Projřždíme Bratislavou. Vypadá to tu jak Čerňák. Ted' asi míříme do Vídně. Jsme sedm hodin na cestě. Kocháme se Bratislavou. Sára tvrdí, že není čím se kochat.

16.51 – Vypadá to, že nejedeme přes Vídeň! Jsme v Maďarsku.

17.09 – Sářino avizované překvapení jsou Marylandky! Někteří z nás vzpomínají na dávná oddílová léta, někteří (třeba Vosa) tyto sušenky nikdy neviděli.

19.09 – Jsme na Budapeštském autobusovém nádraží. Viděli jsme Dunaj a část centra, nejspíš s parlamentem, ale hrad ne. Zároveň se část z nás přidala k Sáře v boji proti Pomovi v počítání žlutých aut – je jich tu strašně moc.

21.25 – Stojíme na hraničním přejezdu se Srbskem s vytaženými občankami a pasy. Všichni si prohlížíme Májčin pas se spoustou razítek. Jsme tu dvacet minut a furt nic.

22.19 – Přežili jsme pasovou kontrolu. Bylo to strašidelné.

22.31 – Jsme v Srbsku!

Čtvrtek 17. 8.

2.28 – Nejsme si jistí, že jsme v Srbsku. Snažíme se to najít pomocí Jendových map. Nejspíš ale v Srbsku opravdu jsme, nic nám to nevyvrací. Spaní celkem jde, člověk občas na čas usne.

5.49 -> 6.49 – Po další pasové kontrole (a neklidné noci) jsme v Bulharsku a měníme si čas! Sofie 57 km.

9.53 – Zhruba v 7.52 jsme dorazili na sofijské hlavní autobusové a vlakové nádraží. Směnili jsme si eura na levy a koupili si lístek na vlak, který nám jede v 10.00. Na nádraží jsme nabrali vodu na záchodech, dojíždali CDD, přebalovali batohy, zkoumali mapy, a nyní už sedíme ve vlaku do Dupnice.

12.21 – V Dupnici sháníme autobus. Vypadá to, že jsme to našli – musíme jedním busem do centra Sapa-
reva Banya a tam ocaď do Paničiště k Pionýrské chatě. Odtamtud je to už k Sedmi jezerům docela blízko.

13.03 – Jsme v centru městečka. Za pět minut vyrážíme dalším minibusem dál. Jenda s pomocí místních,

kteří umí anglicky a mají české kamarády, vyjednávají a platí lístky. Byl jmenován naším tiskovým mluvčím, umí říct „děkuju“.

Vyrážíme od Pionýrské chaty po značce směrem nahoru. Máme ale hlad, a tak ve stínu dojídáme CDD. Cesta se nám chvíli skrývá, ale když si všichni odskočí (a najdou houby (Sára), maliny (Jeník) i cestu (Pom)), vyrážíme. Cesta stoupá strmě do kopce pod lanovkou. Na lanovce jezdí i klece s batohy a my si přejeme, aby v nich jely i ty naše. Po pár hodinách stoupání lanovka konečně končí. My nabíráme druhý dech na další stoupání k Sedmi jezerům. Během toho nás míjí sran-da autíčko s vysokým podvozkem. Stoupáme vesele (i smutně) okolo jezer. U druhého jezera je sice chata, ale vedle ní i obří stanové městečko, a tak míříme dál. U pátého jezera nalézáme hezký plácek na stany. Když stojí stany, jdeme se ještě kousek projít. Doufáme, že uvidíme další jezero. To se nám nepovede, ale vidíme krásný západ slunce. Po návratu vaříme večeři a uléháme k zaslouženému spánku.

zapsaly Samara a Májka

Kontakty:

(Kontakty na Májku a Sáru najdete u mladších)

Jenda (799 790 244)

Pomeranč (720 358 010)

T.O. Vpřed pro vlastní potřebu.
tovpred.ctrnactka.cz

